

Emane, Emane!

Divadlo Toy Machine se zaměřuje na loutkové a objektové divadlo. V představeních vám před zraky rozehrájí obvyčejné předměty denní potřeby, ale zároveň se vždy rádi odpíchnou od tradičního přístupu. Loutkové divadlo nemusí být jen pro děti, proto jejich pohádky jsou často dělané pro různorodého diváka a baví se na nich děti i dospělí.

PROGRAM - Sobota 16. září

- 08.30 – 10.30 Snídaně (M)
- 10.30 – 10.45 Oficiální vítání Divadelního Dua Toť (ZN)
- 11.00 – 12.10 L. Karda, O. Zais: Toť divadlo! v provedení Divadelního Dua Toť Praha (SD)**
- 12.00 – 13.30 Oběd (M)
- 12.00 – 12.50 Semináře divadelních klubů (U)
- 13.15 – 13.30 Oficiální vítání Divadla KoMa Praha (ZN)
- 13.30 – 14.30 Beseda v kruhu: Toť divadlo! (A)
- 15.00 – 16.15 David Auburn: Důkaz v provedení Divadla KoMa Praha (SD)**
- 16.30 – 17.20 Semináře divadelních klubů (U)
- 17.00 – 19.00 Večeře (M)
- 17.10 – 17.25 Oficiální vítání Divadla Ještě NE! Praha (ZN)
- 18.00 – 19.00 Beseda v kruhu: Důkaz (A)
- 19.30 – 20.45 Z. Ferencová, A. Medowits: Solitaire.sk/cz v provedení Divadla Ještě NE! Praha (SD)**
- 21.00 – 21.50 Semináře divadelních klubů (U)
- 22.00 – 23.00 Beseda v kruhu: Solitaire.sk/cz (A)
- 23.30 – 00.30 Bohémské inspirace (MK)

M - Menza, II. nádvoří, FD - foyer divadla, ZN - zámecké nádvoří, MS - modrý salonek, A - aula II. nádvoří, SD - sál divadla, U - učebny, MK - Městská knihovna

VÍTE, ŽE...

Příběh Samičky se začal psát koncem 19. století, kdy se na poděbradský zámek přesídlil bodrý a veselý kníže Filip Arnošt Hohenlohe z Schillingsfürstu. Ten si z rodných Bavor přivezl i zdravotní likér obsahující jalovec, pelyněk, zeměžluč a další léčivé byliny. Zámecký personál podával knížeti likér i na doporučení osobního lékaře Dr. Boučka a nazýval ho Weibchen, což si český personál přeložil jako Samička. Samičku následně dlouhá léta v období první republiky servíroval lázeňským hostům i místní kavárník Váňa.

PROGRAM - Neděle 17. září

- 08.00 – 09.30 Snídaně (M)
- 09.15 – 09.30 Oficiální vítání Studia Hamlet Železný Brod (ZN)
- 10.00 – 11.10 T. Vůjtek: Spolu v provedení Studia Hamlet Železný Brod (SD)**
- 11.20 – 12.10 Semináře divadelních klubů (U)
- 11.30 – 13.00 Oběd (M)
- 13.00 – 14.00 Beseda v kruhu: Spolu (A)
- 15.00 – 16.30 Slavnostní zakončení přehlídky a vyhlášení výsledků (SD)**
- 16.30 – 17.30 Číše vína na rozloučenou (FD)

M - Menza, II. nádvoří, FD - foyer divadla, ZN - zámecké nádvoří, MS - modrý salonek, A - aula II. nádvoří, SD - sál divadla, U - učebny, MK - Městská knihovna

„Věděli jsme, že chceme něco dělat“

Rozhovor s režisérkou a autorkou Kateřinou Volánkovou ze souboru *Diverzanti Brno*.

Jak jste se dostala k tomuto tématu?

Úplnou náhodou. Chtěla jsem si zlepšit němčinu a stáhla jsem si dizertační práci náhodného německého studenta o válečných obětech. A o tomhle tématu tam byl malý odstaveček. Překvapilo mě, že se o tom neví a nemluví. Začala jsem se o to víc zajímat a zjistila jsem, že v češtině k tomu moc materiálu není. Byly to pomalé krůčky a trvalo to tři roky, než jsem toho materiálu nasbírala dost. Překládala jsem si sama dostupné informace a postupně se ten scénář asi během roku poskládal.

Jaké byly vaše hlavní zdroje ke scénáři?

Výpovědi utěšitelék. Ono jich není samozřejmě moc. Hodně z těch žen je už po smrti a další se stydí přiznat, že byly utěšitelkami. Původně jsem chtěla, aby to bylo monodrama, ale pak se mi tam začaly vynořovat další postavy.

Kdo jsou Diverzanti? Jak jste vznikli?

My jsme chtěli divadelní soubor a věděli jsme, že chceme něco dělat. Tím že jsme studenti a nemáme na představení moc peněz, tak jsme nemohli hrát již existující hru a platit autorská práva. Baví nás autorská tvorba a dlouho jsme řešili, po jaké tematice sáhnout. Nakonec vznikla myšlenka na tenhle scénář. Na počátku jsme byli čtyři a lidé se postupně začali přidávat. Každý jsme nějakým způsobem, nebo alespoň chvíli, studovali divadelní vědu.

Jedná se o vaši první režii?

Ne, už na gymnáziu v Lounech jsem režiovala.

Máte nápad na další téma, které byste rádi zpracovali?

Další představení chceme dělat o svobodě v naší zemi. O tom, jaká svoboda tady byla tenkrát a jestli si ji vlastně vůbec dokážeme hlídat.

Z čeho máte největší strach?

Já mám strašný strach z vlaků. Ale asi největší strach mám ze samoty.

Postřehy z kuloárů

*Já jsem se trochu styděl, že jsem chlap.
Dobře ti tak.*

Seděl jsem vedle pana Laurina a musel bych ho zvednout.

*Já jsem jednou domů přišla trošku na plech.
Když už to jednou hráli, tak ať si to hrajou dál.*

Dramaturg je vždycky potřeba.

Muž jí zachrání. Za to děkuji. Tohle všechno, co jsem řekl, bylo kurzívou. To tučně bylo výborně.

*Já bych chtěl být v tomhle tom případě
spravedlivej.*

*Být taková svině na jevišti, a pak být ještě
milej mezi lidma...*

*To je něco tak geniálního, že jsem naštvanej,
že by mě to nikdy nenapadlo.*

Divácké výkřiky

Jsem nadšená. Velmi se mi to líbilo.

*Mně se to líbilo. Ale nevím, jestli je zrovna
vhodné o tomhle tématu říct, že se mi líbilo.*

Dojalo mě to.

*Emoce šly do diváků. Dokázali je krásně
předat.*

*Bylo to silné téma. Ještě ho chvíli budu
vstřebávat. Teď se mě tedy na nic neptejte.*

Silný zážitek.

Sekerou mezi voči.

*Hodně náročné představení, ale výborně
zahrané.*

Drsněj zážitek. Úžasně hráli.

Festival pořádá Divadelní spolek Jiří Poděbrady za přispění:

„Pro mě jsou FEMAD Poděbrady, to znamená srdce, takže Šrdcovka nádherná“

Rozhovor s Kateřinou Nakládalovou a Romanou Blažkovou z Divadelního spolku Kroměříž o útěku, stopování, dopravě a květinách.

Kdybyste se vydaly na útěk, jaké tři věci byste si vzaly s sebou?

R. B.: Kdybych vyloženě utíkala, tak bych si asi nestihla vzít nic. Ale kdyby to byl promyšlený útěk...

K. N.: Na jak dlouho bych utíkala? Kdybych si utíkala odpočinout na víkend od rodiny, tak bych si s sebou rozhodně nebrala telefon. Vzala bych si peníze nebo kreditní kartu, protože nám peníze dávají svobodu, co si budeme povídat.

R. B.: Já přidávám dobrou knihu.

K. N.: A asi bych si vzala svoje auto, které by mě dopravilo tam, kam chci.

Už jste někdy stopovaly? A setkaly jste se při tom s něčím nepříjemným?

K. N.: Jo. A tím, že hodně jezdím, tak beru i sama stopaře, i v cizině. Jeden ze zajímavých zážitků byl kdysi, když jsme jeli směrem na Balkán. Tam měli zrovna takovou soutěž, kdo se nejrychleji dostane stopem z bodu A do bodu B. Bylo dobré sledovat, jak se vzájemně předhánějí, kdo bude první. Ale já sama mám i pár takových negativních zkušeností.

R. B.: Já jsem je měla taky. Jednou jsme stopovaly tři a svezl nás pán dodávkou v nákladním prostoru bez oken. Když už jsme jeli hodně dlouho, tak už jsme se začínali trochu bát, kde nám zastaví. Ale naštěstí zastavil tam, kde jsme chtěly. Už jsme si ale chystaly kapesní nožičky.

K. N.: Já jsem jednou v Rumunsku jela na traktor, kde byly samé kosy, hrábě a všemožné ostré nářadí.

Jaká byla vaše cesta na FEMAD?

K. N.: Strašná. Jela jsem autem z Brna a potřebovala jsem se do Poděbrad dostat v čas. Samozřejmě, že se zablokovala dálnice, potom se zablokoval objezd a potom se zablokoval Žďár nad Sázavou. V Pardubicích pak byla úplně nesmyslná objížďka.

R. B.: Já měla úplně výbornou cestu. Asi osmkrát jsme museli přenastavovat navigaci, protože nám to hlásilo samé objížďky. Mysleli jsme, že to ani nestihneme.

Kterou květinou byste charakterizovaly FEMAD?

K. N.: Pro mě jsou FEMAD Poděbrady, to znamená srdce, takže krásná jarní květina srdcovka nádherná. Chryzantéma taky, je to trvalka, je krásná, barevná, má spoustu barev a odstínů, tak jako divadelní festival. Tady má každé představení jinou barvu, jinou náladu, jiný náboj a jiné sdělení.

Postřehy z kuloárů

Zase si ohřeju svoji feministickou polivčičku.

Tys to režírovala?

Takže máme zde přítomnou režisérku.

Ten konec je začátek.

On je dneska zmatenej.

Už utíkejte holky, všechny!

Divácké výkřiky

Byly tam humorné momenty, ale jinak se mi to nelíbilo.

Nevím no, přišlo mi to dlouhý.

Dobrý tempo. Výborná hra. Skvěle napsaná. Herečky na sebe slyšely. Na jevišti jim to fungovalo. Takže si myslím, že si divák přišel na své.

Podle mě to mělo dva konce. A to je u těch francouzských autorů vidět, že vždy chtějí ještě něco říct; a to mi přišla škoda. Viděl jsem to už podruhé a nějak jsem tentokrát necítil motivaci postav jednat tak, jak jednaly.

Líbilo se mi, že to je krásná hra pro dvě ženské, které si to užívají.

Vtipné, skoro jako sit-com. Pobavilo mě to, takové trochu silvestrovské.

Já jsem trochu usnula, jsem fakt unavená.

Líbilo.

„Jdu do všeho po hlavě“

Rozhovor s režisérem a představitelem jedné z hlavních rolí - Petrem Vaňkem ze souboru Divadlo DUHA Polná.

Kdo přišel na text a jak se hra měnila?

Text jsem vybral já a byl to text, který vychází z úpravy Saši Gregara, který mi ho poslal. On to hrál před patnácti lety na Hronově, mně se to líbilo, ale protože jsem měl jiné úkoly, tak jsem to odložil a pak jsem si řekl: „Hele jsme tři, už jsme v takovém určitém věku, tak si to zkusíme.“

Změnilo se v textu něco radikálně?

Změnil se ve vztahu k divákovi. Já jsem si dovolil tu věc, protože mám rád dětské publikum a patnáct let jsme jezdili kolegyní pro děti, že jsem se pokusil o takzvané interaktivní divadlo, i když my se tomu ale spíš smějeme. Jde hlavně o propojení s hledištěm. Tady se to velice povedlo, protože od první repliky s tím diváci šli a dovolili jsme si diváky oslovit jako ty vodní ptáky, ty husy, které tam krmíme. Je to všechno v metafoře, když tam kolega říká: „Vidíš, nežerou to.“ To jsou vtípky, které mám rád a to jsou úpravy, které napomohly tomu, aby ti lidé s námi šli.

Čím vás tento text zaujal?

Já si uvědomuji, že to není text, který by se zařadil do takové klasiky, ale je poměrně jednoduchý. Nicméně mě zaujal v tom, že dává možnost se poprat s tím, že se nebudu příliš pouštět do sentimentu a zkusím to udělat z pozice, že si sám ze sebe udělám trošku legraci, nebo že to pojmu z pohledu starého člověka, který zůstal pořád klukem, který si chce zahrát a má ty klukovské sny.

Co bylo nejtěžší na tom být režisérem a hercem zároveň?

Pro mě to nebylo nejtěžší, protože já posledních pár let většinou v tom, co režírují, většinou i hraji. Někdy se uhlídám více či méně a vím, že je tam to nebezpečí, že člověk na scéně pořád všechny režiruje. Ale já jsem se toho zbavil tím, že jsem se staral sám o sebe a svůj text. Paměť už není, co bývala.

Poznáváte se v postavách?

Ano. Můj kolega je takový pořádný člověk, který má rád, aby to všechno fungovalo. Mě ty přízemní věci moc nezajímají, mě zajímá, co bude dál, do všeho se pustím po hlavě. A František má rád, aby to vše bylo přesně.

Jste na FEMADu poprvé. Jak se vám tu hrálo?

Na tomto typu festivalu jsme opravdu poprvé a jak se nám mohlo hrát, když ti lidé s námi šli hned od začátku? Úžasné.

Postřehy z kuloárů

A jako Bílou ženu delegujeme Vlád'u Mátla.

Vyšlo to krásně na čas, Vlád'a zavzpomínal na své rodiče a šlo to.

Matěji, zkus se ovládat.

Asi pro příště už zrušíme Rudův seminář.

Rudo, mi tě odvoláme.

Matěji, bylo to hezký, ale moc jsme se toho nedozvěděli.

Ty mlč!

Já nic neříkám!

Ale nadechoval ses.

No tak dejchat musím!

Divácké výkřiky

Ze začátku nic moc, ale potom mě to téma dostalo a dokonce až dojalo.

Bylo to milé.

Já to měla jako pěknou rozhlasovou hru.

Věřím, že je to silné představení pro starší publikum. Hlavně tematikou. Takže si to za rok asi nebudu pamatovat.

Líbí se mi, že do takového představení šli ve svém věku.

Za dvacet let bych to ocenil.

Na to, že tam měli celou dobu na jevišti jen lavičku, tak se mi to vlastně líbilo.